

Veronika
Magulová

Divé maky

MARENČIN PT

Divé maky

Veronika Magulová
Divé maky

MARENČIN PT

Copyright © Veronika Magulová, 2025
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2025
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1091. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1391-8 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1392-5 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1393-2 (ePub)

Zazdalo sa mu, akoby čosi zašuchotalo. Nebolo to v húští a vôbec to nepripomínalo šum lístia ani nič, čo by bolo typické pre les, ktorým prechádzal. Ten zvláštny zvuk prichádzal zhora, a tak zodvihol hlavu a spomalil koňa.

Práve sa nachádzal pod obrovským, nádherne rozkošeným dubom, ktorého konáre poskytovali cestujúcim tieň, a teda dokonalý úkryt pred slnkom. Ale ani takéto strom by nemal mať listy, ktoré šuchoria ako stránky v knihe.

„Dopekla,“ začul zasipenie, opäť odkiaľsi zhora.

Zastavil koňa a nechápavo sa zadíval na biele hárky papiera, ktoré sa sypali priamo na jeho hlavu a všade navôkol. Prižmúril oči a snažil sa pevne chytiť vôdzku žrebca, ktorý sa nervózne dožadoval, aby ho uchránil pred spříškou listov.

„Len pokoj, pokoj,“ hovoril a obzeral sa okolo.

„Čo to má znamenať?“ spýtal sa sám seba a zoskočil z koňa, ktorý sa konečne upokojil.

Listy už z neba nepadali, ležali po zemi a Jeremy jeden z nich zodvihol. Pozrel sa na kresbu alebo skôr náčrt, ktorý zobrazoval akéhosi vtáčika.

Pískol a uznanlivo skonštatoval: „Nie je to zlé.“

Vtedy začul odkašľanie, a tak sa rýchlo zvrchol. Za ním však nikto nestál, preto stiahol obočie a obzrel sa okolo.

„Je tu niekto?“

„Som tu hore,“ ozval sa ženský hlas.

Jeremy zodvihol oči do koruny stromu, v ktorom uvidel mladú ženu oblečenú len... Od údivu otvoril ústa a ruka s náčrtom mu klesla nadol. „Sle... slečna...“

„Mohli by ste sa otočiť, kým zoskočím a oblečiem sa?“ spýtala sa ho podráždene.

Jeremy sa pobavene usmial, ruky si skrížil na hrudi a so spýtavým pohľadom povedal: „Som náramne zvedavý, ako odtiaľ zídete bez pomoci.“

„Rovnako, ako som sa sem dostala,“ odvetila seba-vedomo.

„Sama?“

„Vari si myslíte, že by som si vyzliekla sukňu a nechala nejakého muža, aby mi pomáhal vyliezť na jeden z najstarších stromov vo Wokinghame? Nie som blázon.“

„Neurazte sa, ale trochu to tak vyzerá,“ doberal si ju.

„Vy teda viete polichotiť žene,“ zašomrala s drzým tónom.

Pokrútil hlavou a spýtal sa: „Máte tam aspoň nejaké lano?“

Nicole sa zamračila a zavrčala: „Prestaňte ma vypočúvať a otočte sa! Myslím to smrteľne vážne!“

„Obávam sa o váš život, a to mi ako džentlmenovi, nemôžete zazlievať,“ povedal a položil si ruku na srdce.

„Skutočný džentlmen by sa bol dávno otočil, ak by zistil, že slečna, s ktorou sa zhovára, má na sebe iba spodničku,“ vytkla mu a Jeremy pootočil hlavou.

„Ako chcete,“ otočil sa jej chrbtom. „Vy ste to žiadali.“

Nicole si ho prezrela a jemne nadvihla kútik úst. Aj odzadu vyzeral priam na zjedenie, nie to ešte spredu. Mala by sa pýriť až po korienky vlasov, že ju takýto fešák videl oblečenú len v spodničke, ale vytočili ju jeho poznámky a hanbu zahodila za hlavu.

Zdal sa jej byť príliš arogantný a vôbec mu nedôverovala, preto sa rozhodla, že si jeho odhodlanie ctiť jej súkromie a česť overí. V ruke držala ceruzku, ktorú hodila čo najbližšie k jeho nohám.

Okamžite sa obzrel, no hlasným zvolaním ho zastavila skôr, ako sa stihol zvrtnúť. „Neopovažujte sa otočiť! Nech budete počuť čokoľvek, budete sa dívať pred seba!“

„Kde vezmem istotu, že ma od chrbta nezabijete?!“ opýtal sa nazúrene.

„Nie som ozbrojená.“

„Teraz už nie,“ zašomral, keď si na zemi vedľa svojich nôh všimol poriadne zastrúhanú ceruzku.

„Ani sa nepohnite!“ rozkázala mu.

Jeremy spustil plecيا nadol a obrátil tvár späť so šomraním popod nos. Začala teda opatrne zliezať zo stromu, konár po konári sa blížila k zemi a dávala si pritom veľký pozor. Vždy si vedela poradiť a nepotrebovala pomoc od nikoho – na tento strom vyliezla už niekoľkokrát a zakaždým sa z neho bezpečne dostala dolu.

Dnes to bolo však trošku iné, keďže sa nemohla plne sústrediť na zliezanie. Jedným očkom sledovala toho vysokého cudzinca so širokými ramenami a – súdiac podľa postoja – aj veľmi dobrou postavou. Sako mal dlhé

až pod zadok, takže si ho nemohla obzrieť dôkladnejšie. A keďže nemal klobúk – čo bolo u muža, ktorý cestoval iba na koni dosť zvláštne – mohla si všimnúť jeho čierne vlasy, ktoré sa pri dopade slnečného svetla krásne leskli.

Keď bol otočený k nej, neunikla jej ani strapatá ofina, ktorú si iní muži upravovali tak, aby pôsobila úhľadne, ale tento bol zjavne iný. Jej oči boli zamestnané viac, ako by si priala, jedna noha sa jej na poslednom konári pošmykla a ona s výskaním dopadla na zem.

Jeremy stuhol a pevne stisol v ruke jej náčrt v snahe zabrániť si otočiť sa k nej.

Spýtal sa však: „Prežili ste?“

„Áno,“ odvetila ubolene a počúvala si zadok, na ktorý dopadla. Pousmial sa a škodoradostne poznamenal: „Keby som bol pri vás, podal by som vám pomocnú ruku a vy by ste nemali modriny.“ „Modriny prežijem, ale hanbu s vedomím, že ste sa dívali na moju spodničku, tú by som nezniesla,“ zašomrala, kým sa ťažko zviechala zo zeme.

„Spodnička by nebol taký problém,“ zamrmlal si popod nos tak, aby to nepočula.

Nicole si oprášila ruky i spodničku a vzala si topánku, ktorá sa jej pri páde vyzula. Sadla si na veľký koreň duba, ktorý vytrčal zo zeme a obula si ju, zatiaľ čo očami sledovala jeho strnulý postoj. Zachoval pokoj a dodržal, čo jej sľúbil, to ju upokojilo. Napokon, nepoznala ho a nikdy ho tu nevidela, mohol to byť nejaký zlodej a násilník, no ten by sa nedržel jej požiadaviek, či áno?

Odrazu sa opýtal: „Kedy sa budem môcť otočiť?“

„Len čo nájdem svoju sukňu,“ odvetila a obzrela sa vôkol seba.

Pri pohľade na náčrtník, ktorý sa rozletel naokolo, sa jej chcelo kliať, ale ovládla sa a sústredila sa na hľadanie svojej sukne. To bolo teraz prvoradé.

„Niekde tu musí byť.“

Vtedy začula dôrazné odkašľanie a priam zlostne zabodla oči do muža, ktorý k nej stále stál chrbtom, no v ruke zvieral jej tmavomodrú sukňu.

„Hľadáte toto?“ opýtal sa provokačne a natiahol ruku za svoj chrbát. Pristúpila k nemu a vychmatla mu ju so slovami: „Áno, ďakujem vám, pán...“

„Toto nie je zvyčajné stretnutie, pri ktorom je nutné sa jeden druhému predstaviť, slečna,“ povedal pobavene a započúval sa do zvukov, ktoré dobre poznal.

Navliekala na seba sukňu, snažila sa uhladiť si bielu blúzku a vyzerat konečne k svetu – presne ako každá jedna žena, ktorá kedy opúšťala jeho posteľ.

Navodilo mu to úsmev a natočil k nej tvár s otázkou: „Prečo ste boli na strome bez sukne?“

Nicole sa zachichotala a opýtala sa: „Už ste skúšali liezť na strom v sukni?“

Nadvihol kútik úst a pobavene priznal: „Robil som skutočne všeličo, ale táto skúsenosť mi chýba.“

„Mali by ste si rozšíriť obzory,“ odporučila mu a potom dodala: „Bez nej sa mi na strom liezlo ľahšie.“

Jeremy nadvihol jedno obočie a keď nepočul žiadne zvuky, spýtal sa: „Hotovo? Smiem sa konečne otočiť?“

„Smiete,“ dovolila mu, a tak sa zvrtol.

Hneď mu vychmatla z ruky hárok papiera a nazlostene povedala: „Celý ste mi ho dokrčili! Teraz aby som to kreslila znovu!“

„Prepáčte, a vopred sa prihovám za môjho priateľa,

ktorý nerozumie umeniu a zničil oveľa viac než iba jeden váš obrázok.“ Nicole sa na neho nechápavo zadívala a Jeremy hodil hlavou kamsi za ňu.

Otočila sa a zvolala: „Och, nie!“

Rozbehla sa k jeho koňovi, ktorý už podupal minimálne polovicu z jej nákresov, pričom jeden dokonca práve držal v papuli. Rýchlo mu hárok vytiahla spomedzi zubov, no roztrhla ho a zúfalo zakňučala: „Mňa porazí! Toto sa mi ešte nikdy nestalo! Mám takú smolu! Celý deň je jeden veľký omyl! Mala som radšej zostať v posteli!“

Šomrala a rýchlo zbierala zo zeme čo najviac hárkov, ktoré by sa ešte dali zachrániť.

Jeremy si opäť skrížil ruky na hrudi a oprel sa plecom o kmeň stromu. Sledoval jej úsilie o záchranu náčrtov a pritom, veru, musel priznať, že si predstavoval, ako by tá mladá žabka mohla vyzeráť bez šiat.

Už takto si bol istý, že mala peknú postavu. Blond vlasy v jednoduchom vrkoči jej siahali až po pás a neustále jej zavadzali, keď sa zohýnala po svoje kresby. Bola pekná, veľmi mladá, pomerne vysoká a štíhla. Dal by si povedať, ale podľa toho, ako sa na neho zamračila, keď si všimla jeho zaháľanie, nemal u nej žiadnu šancu.

„To mi ani nepomôžete?“ vytkla mu unavene.

„Smiem? Zo stromu som vám pomáhať nemohol.“

„Teraz som už oblečená.“

„To je škoda,“ zašomral si a neochotne sa odtiahol od stromu. Zdvihol ceruzku, ktorú po ňom hodila, a podal jej ju so slovami: „Možno by bolo rozumnejšie nakresliť to opäť.“

Nicole si ju vzala, spustila plecيا a povzdychla si: „To sa vám ľahko povie. Je to pol roka mojej práce.“

„Dáva vám to priestor sa zlepšiť,“ povedal optimisticky, po čom sa mu konečne pozrela do očí.

Mal ich krásne, boli tmavohnedé a dokonale odrážali jej tvár. Aj Jeremy sa pozrel do jej očí, ktoré pôsobili ako letná obloha – bledomodré, konečne pokojné – a mal dojem, akoby sa mu nimi dívala až do duše.

Nervózne si obaja odkašľali a pozreli sa do strany.

Nicole si uhladila niekoľko hárkov, ktoré mala v rukách, a povedala: „Je to jedno, aj keby som sa zdokonalila a mohla sa kresbami vyrovnáť veľkým umelcom, nič by to nevyriešilo.“

„Prečo? Lebo sa hanbíte ukázať to svetu? Kreslíte na strome, aby vás nik nevidel, a potom to skryjete doma pod vankúš?“

Pousmiala sa a jeden hárok vytiahla z kopy. Podala mu ho a povedala: „Snažila som sa nakresliť Wokingham z vtáčej perspektívy. Preto som bola na strome a robila si náčrty, ktoré mám v pláne počas večerov preniesť na plátno.“

Jeremy si so záujmom prezrel veľmi vydarenú kresbu z uhla, ktorý ešte nevidel. Skutočne to vyzeralo tak, akoby sa na kostolnú vežu a ostatné strechy majestátnych domov dívala z neba.

Prizmúril oči a zamyslene povedal: „Nie je to vôbec zlé, máte predstavivosť a talent.“

„Rozumiete maľovaniu?“

„Vôbec nie,“ priznal.

„Aha,“ preglgla. „Nuž, beriem to ako kompliment,“ povedala s nezáujmom.

„Musíte však kvôli maľovaniu toľko riskovať?“

Vzala si obrázok späť a povedala: „Stojí mi to za to.

Maľovanie mi dáva pocit, že som slobodná,“ prebehla po ňom očami a dodala: „A tiež je to lepšie ako hra na klavíri, do ktorej ma nútia.“

Jeremy sa zasmial a povedal: „Je mi ľúto, že som vám spolu s mojím koňom zničil vašu prácu. Ako to odčiniť?“ položil jej otázku a podišiel k nej o krok bližšie.

Zahľadel sa jej do očí, ktoré odrazu sálali neistotu. Necúvla však, iba odtiahla od neho svoju tvár a Jeremy sa opýtal: „Smiem vás odprevadiť domov? Začína sa zvečerovať a nemali by ste ísť cez les sama.“

„Zvečer...“

Vtom ju prerušili kostolné zvony, ktoré ohlasovali šesť hodín večer. Vytreštila oči, pevnejšie si pritísila hárky papiera k hrudi a zasyčala: „Dočerta, zmeškám večeru!“

Zvrtla sa na päte a rozbehla sa kamsi mimo chodníka.

Jeremy sa nestihol spamätať, len potriasol hlavou a zavolať za ňou: „Odveziem vás! Kam to bežíte?! Hej!“

Mávol rukou a cmukol si. „Pobláznená žaba.“

Podišiel k svojmu žrebcovi a chytil ho za ohlávku. Pohladil ho po pysku a potom mu prehrabol jeho šedú hrivu.

„Tak, kamarát, po tomto zaujímavom stretnutí by sme sa konečne mali niekoho opýtať, ako sa dostaneme do Mertonfordu.“

„Slečna Nicole, počujete ma?!“

Klopanie na dvere sa stupňovalo a v slúžkinom hlase bolo počuť jasnú naliehavosť. Veľmi dobre vedela, že meškala na večeru a že všetkým to bude podozrivé. Vždy

bola hladná ako vlk, pri stole s večerou nikdy nechýbala a poznala Ralpa Bradworthyho, ktorý si potrpel na dochvilnosť.

Rada by jej otvorila dvere, ktoré pred ubziknutím zo svojej izby zamkla, ale nevedela sa dostať späť do okna. Vhodila dnu svoj dotrhaný náčrtník – alebo lepšie povedané, to, čo z neho zostalo – a znovu sa pokúsila dostať na široký parapet okna svoj zadok. „Slečna Wayetová, nežartujte!“ nástojila slúžka a opäť zabúchala na dvere.

„Už idem, dočerta, vydrž, Diana,“ šomrala si ťažko popod nos, kým sa vyhupla na podokenník.

Konečne sa naň dostala, odfúkla si a šikovne skočila dolu, keď začula, že v zámke dverí zaštrkotál kľúčik. Ibaže ona ten svoj nechala vo dverách, a tak sa slúžke nepodarilo odomknúť. Privrela okenice a rozbehla sa cez izbu, aby jej rýchlo otvorila.

Pošmykla sa na jednom z listov náčrtníka, čo spôsobilo, že na moment stratila rovnováhu a poriadne ju zapotácalo. Našťastie to ustála – a práve vtedy začula, ako slúžka od zlosti kopla do dverí.

„Idem! Už som tam!“ zvolala, aby ju upokojila a nespôsobila nejakú paniku, ktorá by prezradila jej tajné potulky lesom a krkolomný únik oknom z izby na druhom poschodí.

Priskočila ku dverám, odomkla ich a otvorila dokorán. Usmiala sa na drobnú slúžku, ktorá bola červená od jedu a s rukami vbok sa dívala na jej bezstarostný úsmev.

„Konečne,“ zasipela a vošla do izby.

Nicole rýchlo zabuchla a spýtala sa: „Tuší niekto, že som tu nebola?“

„Isteže nie, dávala som si pozor. Nikto moje zúrenie

pred vašimi dverami nepočul. Som si však istá, že ak by som tam stála ešte o minútu dlhšie, niekto by si to všimol. Kde ste zase boli?!“ spýtala sa rozladene a hodila očkom po neporiadku na dlážke.

„Tam, kde vždy, ale trochu som sa zdržala.“

„Máte šťastie, že akurát dnes,“ podotkla a začala jej náčrty zbierať. Nicole si šikovne stiahla sukňu, ktorá niesla známky váľania sa po zemi, a hodila ju na dlážku k posteli.

Otvorila skriňu, vytiahla z nej jednoduché šaty svetložltej farby a hodila ich na posteľ.

Potom si začala vyzliekať blúzku a spýtala sa: „Aké šťastie? Ralph je pracovne mimo domu?“

„Nie, je doma a večera by bola už dávno na stole, nebyť nečakanej návštevy,“ povedala a položila papiere na písací stolík.

Potom k nej podišla a pomohla jej do šiat. Nicole si zodvihla vlasy, aby jej ich mohla zašnúrovať, a opýtala sa: „Kto sem zavítal? Dúfam, že sa ešte nevrátila slečna Morganová, to by mi skutočne pokazilo deň.“

Hoci, ani ten drzý chlap, ktorý ma našiel polonahú na strome, mi k dobrej nálade nepridal, prebehlo jej myslou a uškľabila sa.

„Nie, je to akýsi známy lorda Bradworthyho alebo také čosi. Možno vzdialený príbuzný, nie som si istá. Len málo som počula, keď som okolo nich prechádzala v snahe ísť vás zavolať na večeru.“

Nicole podvihla plece a povedala: „Ak je to niekto, kto prišiel za Ralphom, potom ma to vôbec nemusí znepokojovať.“

„Nuž, ale zaujímať by vás to rozhodne mohlo,“ šibal-sky podvihla obočie, „je totižto hriešne pekný.“

„Ale, Diana, podľa teba je pekný každý chlap, čo je aspoň o trochu krajší od čerta,“ vysmiala sa jej a vytiahla si z vlasov stuhu, ktorá ich držala vo vrkoči.

Postrapatila sa a Diana jej podala krásnu mašľu, ktorú jej uviazala okolo hlavy ako ozdobnú čelenku.

Potom schmatla do ruky kefu a trochu jej vlasy rozčesala, kým hovorila: „Na vašom mieste by som neotáľala. Možno je to presne ten muž, ktorého čakáte, že vstúpi do vášho života.“

„Iste, šialene sa do neho zamilujem a on ma unesie do svojho zámku, kde budeme žiť šťastne až naveky. To sú iba detské sny a ja som nikdy nesnívala – a ak aj áno, vyrástla som z toho,“ zodvihla bradu. „Dnes už nie som dieťa a viem, že realita je úplne iná,“ dodala a smutne sa pozrela na kalendár, ktorý visel nad písacím stolom.

„Slečna Morganová sa o pár dní vráti z Londýna a ja sa budem musieť podvoliť jej príkazom. Bude zo mňa guvernanka alebo spoločníčka nejakej starej dámy, ktorej budem čítať, vodiť ju na prechádzky do záhrady a hrať na piano.“

Vzdychla si a, pripravená ísť na večeru, vykročila ku dverám izby. Keď natiahla ruku ku kľučke, Diana ju požiadala: „Nestrácajte nádej, slečna. A nabudúce,“ pritvrdila tón, „nenechávajte kľúčik v zámke. Ľahšie mi bude predstierať, že vás tu obliekam a češem, keď budem v izbe.“

Nicole jej vzduchom poslala pusu a potom sa stratila na chodbe. Vykročila po nej s cieľom dostať sa čo najskôr

do jedálne, v ktorej bude iste celá rodinka Bradworthyovcov – na čele s lordom Ralphom, jeho ženou a ich dvoma ratolesťami.

No a podľa slov Diany tam bude ešte ktosi. Nebola príliš zvedavá, jej myseľ momentálne zaneprázdňovali spomienky na toho muža, ktorý ju videl v lese. Ktovie, odkiaľ prišiel a či sa tu mieni zdržať, alebo cez Wokingham iba prechádzal.

Keď schádzala po schodoch, oslovil ju komorník, pán Kent: „Slečna Wayetová, v pracovni lorda Bradworthyho ste si nechali francúzsky slovník.“

Unudene sa usmiala a povedala: „Ďakujem, pán Kent. Dali ste ho...“ „Nevzal som ho, slečna. Je tam, kde ste si ho nechali,“ dodal a s vysoko zodvihnutou hlavou odkráčal preč.

Odfrkla si a rýchlo zišla po schodoch s cieľom ihneď ho odtiaľ vziať. Ten otravný chlap by bol iste schopný pripomínať jej to pri každej mozgnej príležitosti. Ale on ho nevezme a neodloží na jeho miesto, ešteže čo!

Nenávidel ju, bolo mu proti srsti, že bola v Mertonforde už vyše pol roka a nechcelo sa jej odísť. Nebolo to jej rozhodnutie, tak aký má s tým problém?! Jedovala sa, svoje myšlienky niekedy nevedela ustrážiť a dokázala samu seba vyburcovať k obrovskému hnevu.

Doslova vrazila do pracovne, no hneď na prahu dverí sa musela prudko zastaviť. Otočil sa k nej totiž cudzí muž, ktorý mal ruky vo vreckách nohavíc a prekvapene sa pozrel na jej tvár.

„Čo tu robíte?!“ zasipela a rýchlo zabuchla dvere na pracovni. Jeremy sa škodoradostne usmial a povedal: „Ak si myslíte, že som vás sledoval, tak sa mýlite, slečna.

Keby som vedel, že aj vy mierite do Mertonfordu, zviezol by som vás.“

„Takže vy ste tá návšteva lorda Bradworthyho? Ste jeho príbuzný?“ „Nie, to iste nie som. Lorda Bradworthyho som dnes videl po prvýkrát. Tak ako aj vás, slečna...“

Odignorovala jeho pokus o vymámenie jej mena a veľmi dôrazne ho upozornila: „Presne to budete všetkým tvrdiť. Tu a teraz sa vidíme po prvýkrát.“

„Ach tak,“ zasmial sa, „takže ste boli vonku bez dovolenia a ja som vás prichytil.“

Zapýrila sa a povedala: „Áno, je to tak, a mala by som problémy, keby...“

Vtom sa dvere otvorili a dnu vošiel Ralph Bradworthy so slovami: „Všetko som zariadil. Och,“ prekvapene sa pozrel na Nicole, ktorá si skryla ruky za chrbát, „Nicole, čo tu robíš?“

„Prišla som si po slovník,“ odvetila a pristúpila k stoličku v rohu jeho pracovne.

Vzala si ho a povedala: „Zabudla som si ho tu, keď som robila spoločnosť Gine, ktorá písala nejaké listy.“

Ralph sa úkosom pozrel na Jeremyho, ktorý ju spod obočia sledoval.

„Nuž, zrejme by som vás mal predstaviť, alebo...“

„Vidíme sa prvýkrát! Všetko?“ skočila mu do reči a pritisla si slovník k hrudi.

Jeremy sa milo usmial a povedal: „Slečna ma tu zaskočila. Práve som sa jej chcel predstaviť, keď ste vošli, mylord.“

„Dobre, tak to teda urobím ja. Pán Pennington, toto je veľmi dobrá priateľka mojej manželky a moja zverenyňa na tento čas, slečna Nicole Agnes Wayetová.“

Jeremy pobledol a o niečo viac sa vystrel. Celú si ju prezrel a nasucho preglgol, aby zo seba vôbec mohol dostať: „Teší ma, slečna Wayetová.“

„Nicole, tento muž je bratranec môjho priateľa z Londýna, ktorý ho sem vyslal, aby sa naučil niečo viac o účtovníctve a financiách – Jeremy Oswald Peninnington.“

„Aj mňa teší, pane,“ povedala odmerane a nevraživo prešla pohľadom po jeho zamračenej tvári.

„Takže budete študentom?“ spýtala sa.

„Dá sa to tak povedať, môj bratranec bol zo mňa už trochu zúfalý, a keďže odcestoval do Škótska kvôli pracovným povinnostiam,“ mykol plecom, „rozhodol sa požiadať o pomoc s mojimi nedostatkami svojho priateľa.“

„Veľmi rád mu vyhoviem, napokon, Frederick mi sľúbil, že ma príde navštíviť, ale zatiaľ si nenašiel čas. Možno sa tu zastaví skontrolovať vaše pokroky, pán Peninnington.“

„V to pevne verím.“

„Izbu vám ukáže komorník a o desať minút sa bude podávať večera, kde vás zoznámim s mojou manželkou a deťmi.“

„Ďakujem,“ povedal zdvorilo, vytiahol si ruky z vre-
ciek a uklonil sa im hlavou.

Odíšiel z pracovne a Nicole sa za ním obzrela.

Ralph sa veľmi vážne spýtal: „Niečo sa ti na ňom nepáči?“

„Mne? Prečo?“ spýtala sa nechápavo.

„Zdala si sa mi byť príliš tichá,“ nadvihol kútik úst.
„To sa na teba nepodobá.“

„Je pre mňa cudzí a najmä, je to muž,“ zdôraznila a on potočil hlavou. Jej výrečnosť sa v okamihu vrátila.

Jeho zjavne za muža nepokladala, nie za takého, ktorý by sa jej mal páčiť alebo by jej mohol dvoriť. Bol pre ňu skôr ako starší brat a bol tomu celkom rád, sestru nemal a s bratom sa pred rokmi odcudzili.

Ralph sa posadil za svoj písací stôl a potom povedal: „Ani ja nie som celkom stotožnený s tým, čo sa tu dnes udialo. Je zvláštne, že mi Fred nenapísal vopred a je veľmi zaujímavé, že ho poslal práve za mnou.“

„Vie, čo robí, nemyslíš?“ spýtala sa ho familiárne.

Dovolil jej to, keď pred pol rokom prišla na žiadosť jeho manželky, aby jej pomohla s výchovou ich dvoch detí. Poznali sa už roky, videl ju vyrastať, Gina ju viedla do Mertonfordu a pomáhala jej s učením a hrou na piano.

Dokonca ju zasvätila do sveta farieb a malieb, čo jej učarovalo natoľko, že posledný rok nerobila prakticky nič iné. Chcela len maľovať a zdokonaľovať sa, dostať sa do kruhov umelcov a spoznať aj iný svet, ako ju obklopoval tu vo Wokinghame.

Netušila, či dostane tú šancu, mala už osemnásť a vedela, že to bol čas, kedy by si mala nájsť uplatnenie vo veľkom svete, ale nie ako umelkyňa. Skôr by sa mala stať posluhovačkou, ktorá nesmela dúfať v príchod princa na bielom koni, skôr pekára s vozom, na ktorom budú vrecia s múkou.

Pousmiala sa a podišla ku dverám so slovami: „Zane-siem slovník na jeho miesto a prídem na večeru.“

„Nemeškaj,“ požiadal ju a úkosom sa k nej pozrel.

Prikývla a povedala: „Ako si želáte, mylord.“

Počas večere bol Jeremy predstavený celej rodine, ktorú tvorila manželka lorda Bradworthyho a ich dve deti. Georgina bola veľmi milá a pôvabná, ani dva pôrody a neustále starosti a povinnosti jej neubrali na kráse. Správala sa k nemu srdečne a vyspovedala ho tak dôkladne, až sa zapotil.

„Pochádzam priamo z Londýna, madam. Tam som študoval až do času, kým ma pre isté nedorozumenie nevyhlúčili zo štúdia.“

Tvár mu očervenela, a tak si nikto z prítomných netrúfol zisťovať podrobnosti. Len Ralph sa dosť nervózne mrvil a dolieval si brandy častejšie než obyčajne.

Nicole to na druhú stranu zaujalo a vôbec neprekvapilo. Už jeho správanie pri ich prvom stretnutí jej naznačilo, že nepôjde o slušného chlapčeka z dobrej spoločnosti. Bude to skôr rebel a vyvrheľ, ktorého poslali na vidiek, aby sa upokojil. Pozorne načúvala každému jednému slovu, ktoré vyšlo z jeho úst, ale navonok sa tvárila, akoby ju jeho reči vôbec nezaujímali.

Okrem Giny spoznal aj ich dve rozkošné deti – staršiu Lizzy, ktorá oslávila tri roky, a malého Thomasa, ktorý bude mať na jeseň svoje prvé narodeniny.

Deti boli veľmi živé, a keď skončila večera, Nicole ich odniesla do ich izby so slovami: „Ja si už tiež pôjdem ľahnúť, dnes ma výnimočne bolí hlava. Dobrú noc vám.“

Pri tomto dodatku sa pozrela najmä na Jeremyho, ktorý ju bez mihnutia oka sledoval a na rozlúčku len kývol hlavou. Uložila Lizzy aj Thomasa do ich postieľok a potom sa zatvorila v izbe. Najskôr len premýšľala o tom, ako sa asi zmení život v dome, keď tu od dnes bude pán Peninngton, ktorý sa o nej už pri prvom stretnutí dozvedel viac, ako ktokoľvek z domu.

Bola z toho značne znepokojená a vedela, že tak ľahko nezaspí. Preto si dala horúci kúpeľ, ktorý jej chystala Diana.

Tá bola z nového hosta nadšená a neustále štebotala: „Je ako princ z rozprávok, ten úsmev! Usmial sa na mňa, keď som sem išla s čistými osuškami, a veru, podlomili sa mi kolená! Vyzerá úžasne a má prekrásne oči, všimli ste si ich?!“

Všimla si a nie len to – z jej reči mala pocit, akoby sa jej dvíhala teplota, a pri spomienke na to, ako blízko seba stáli dnes večer pod stromom, ju striaslo. Keď Diana konečne odišla a ona sa obliekla do negligé, vytiahla spod posteľe svoje plátno, na ktorom mala náčrt slnečnicového poľa. Nebol však obyčajný, slnečnice na ňom akoby spolu tancovali, koketovali s vetrom a slnkom, ktoré bolo viac než len nebeské teleso. Bola to víla so zlatou korunou, ktorá nemala úplne jasnú tvár.

Vytiahla farby, položila si plátno na písací stôl a okolo nočnej košele si obkrútila svoju zásteru, ktorú mala poriadne špinavú. Nemala ho na trojnožke – pred všetkými sa tvárila, že nemaľuje, lebo neznášala, ak sa jej k dielu niekto vyjadroval skôr, ako bolo dokončené. Nezvládala dobre kritiku, a Ralph s Ginou vedeli úžasne maľovať. Ich kritika bola vždy trefná a vecná, no často jej

vytýkali veci, ktoré ona považovala za niečo, čo by bolo potrebné vnímať ako posun vpred.

Aj preto sa rozhodla namaľovať Wokingham z vtáčej perspektívy a dúfala, že sa jej to podarí a nájde oko umelca, ktorý to patrične ocení. Maľovala dlho a ráno sa zobudila unavenejšia, ako keď si líhala.

Po raňajkách, na ktorých nechýbal ani Jeremy Peninngton – v to ráno príliš tichý – si išla zopakovať nejaké francúzske frázy. Potom vyšla do záhrady za deťmi, ktoré boli na dekách a hrali sa s malými mačiatkami.

Gina sedela na záhradnej stoličke, mala pred sebou trojnožku a maľovala, keď sa k nej Nicole priblížila odzadu a pobozkala ju na líce. „Ach, Nicole, stalo sa niečo?“

„Len si začínam uvedomovať, že môj pobyt v Mertonforde sa čoskoro skončí.“

Sadla si na stoličku vedľa nej a vzala si na ruky Thomasa, ktorý sa k nej priplazil po štyroch. Hral sa s jej vlasmi, kým nešťastne hovorila: „Slečna Morganová ma iste donúti odísť do Londýna alebo iného mesta a stane sa zo mňa nepovšimnutá slečna v službách nejakej starej ježibaby.“

„Nedívaj sa na to tak čierne,“ snažila sa ju uchlácholiť, „nemusi to byť také zlé. Ale moja ponuka stále platí.“

„Zostať tu a byť pestúnkou tvojich detí?“ opýtala sa a bezradne nadvihla kútik úst.

„Viem,“ vzdychla Gina a namočila štetec do bielej farby. „Ani to nie je tvoj sen. Rada by si utiekla, si mladá – a ver mi, každá slečna v tvojom veku premýšľa o slobode.“

„Každá si želá aj uspieť vo svete umelcov?“ opýtala sa nenápadne a pohojdala Thomasa na kolenách.

Gina stiahla ruky nadol a vzdychla si: „Zase tá súťaž maľovania u slečny Hamiltonovej?“

„Aj ty si o tom iste počula. Kto u nej strávi pár dní, počúva jej rady a v kom vidí potenciál, ten sa iste dostane do kruhov umelcov, presadí sa a s jej podporou môže ašpirovať na uznávaného maliara,“ hovorila zanietená a pustila Thomasa na zem, aby sa mohol odpلاziť k mačiatkam, ktoré naháňala jeho sestrička.

„Tá žena to nerobí zadarmo, drahá. Podľa toho, čom som počula, sú tie jej umelecké soaré nevhodné pre slušne vychované slečny a serióznych mužov.“

Nicole s nechufou namietla: „To sú iba reči.“

„Rovnako ako reči o tom, že by ťa dostala medzi uznávaných umelcov. Máš talent, ja aj Ralph to vieme, ale už dlho si nič nenamaľovala,“ vytkla jej, na čo Nicole odfrkla.

„Iba vám to nechcem ukázať. Vždy ma len skritizujete.“

„Len ti dávame užitočné rady. Myslíš, že slečna Hamiltonová by to nerobila?“

Neodpovedala, myslela si o tom svoje a Gina vedela, že s touto témou sa ďalej nedostanú.

„Nicole, popremýšľaj ešte o mojej ponuke. Možno o rok, či dva, budeš všetko vidieť v iných farbách a presadiš sa aj bez jej podpory a vplyvu.“

Iba prikývla, neschopná čokoľvek odvetiť. V krku mala hrču. Gina chcela ešte niečo povedať, ale prerušil ju Ralph, ktorý k nim kráčal a šomral: „Drahá, nemyslíš, že si už dávno mala byť v izbe a chystať sa na odchod?“

„Kam?!“ odpovedala vyplašene a vtom jej svitlo. Hodila farby na zem a zvolala: „Ale iste, ten obed u lady Gordonovej kvôli charitatívnemu večierku. Idem, daj mi desať minút!“

„Máš päť,“ povedal a ona mu vtisla bozk na líce, po ktorom si bola istá, že by jej prepáčil aj dvadsať.

Rozbehla sa k domu a Ralph si vzal na ruky Thomasa, ktorý sa chytil jeho nohavíc a pokúšal sa vstať.

„Deti pôjdu spať a ja mám na teba prosbu, Nicole.“

Nicole k nemu zodvihla spýtavý pohľad. „Mohla by si ukázať pánovi Peninngtonovi dom? Mám dojem, že sa tu cíti trochu stratený a tiež ho zaujímali stajne a skleník. Ukážeš mu to, kým sa vrátime?“

„Nemôže to urobiť niekto iný?“ opýtala sa unavene.

Ralph prižmúril oči a opýtal sa: „Chceš sa mu vyhnúť alebo len schválne bojkotuješ moju prosbu?“

„Možno oboje,“ hlesla a neochotne sa postavila. „Ale dobre, urobím to. Napokon, nehodlám riskovať, že v noci zabľúdi a vojde do mojej izby.“

„To by musel byť značne podgurážený, keďže ty máš izbu o jedno poschodie vyššie ako on. Vlastne,“ obzrel sa k domu, „máš ju presne nad ním.“

Nicole schmatla mačiatko, ktoré sa neustále snažilo skryť pred Lizzy a podala jej ho do náručia. Dievčatko si ho spokojne odnieslo na deku.

Nicole pobozkala Thomasa do vlások a spýtala sa: „Kde ho nájdem?“

„Študuje v knižnici,“ odvetil a vďačne sa usmial.

„Konečne, dopekla,“ povzdychol si Jeremy a zabuchol účtovnú knihu, ktorú mal skontrolovať.

Počítanie nebolo jeho slabou stránkou, dokonca aj financiám rozumel viac, ako by si lord Bradworthy mohol myslieť. Ibaže jeho úloha v tomto dome bola jasná a hrať sa na prihlúpeho bratranca jeho priateľa bola pre neho výzva, o akej sníval.

Vyskočil zo stoličky s cieľom okamžite využiť neprítomnosť lorda a jeho manželky a zistiť všetko o dome. Nestihol sa ešte ani dostať k dverám, keď na ne niekto zaklopal a on sa zháchil kúsok pred nimi. „Ďalej,“ povedal váhavo a netrpezlivo čakal, kto sa objaví vo dverách knižnice.

Otvorili sa a dnu vošla Nicole v rozkošných šatách ružovej farby a s vlasmi úhľadne vyčesanými na zátylku.

Pousmial sa a položil jej otázku: „Prišli ste ma skontrolovať? Len mi nehovorte, že okrem lezenia po stroch a maľovania sa rozumiete aj účtom.“

„Nie, to vôbec a nikdy ma to nezaujímalo. Ale poslal ma sem Ralph.“

„Oslovujete lorda menom? Je to snáď váš príbuzný?“ opýtal sa a ruky si vsúkal do vreciek nohavíc.

Mal na sebe iba košeľu, na ktorej si pred chvíľkou vyhrnul rukávy – koniec júna bol dosť teplý, najmä tu na juhu, a začínal sa potiť. Nielen z počítania, ale teraz už aj z jej prítomnosti, ktorá pre neho predstavovala dva protikladné svety.

Na jednej strane vedel, kým pre ňu je a kto je ona pre neho. Na druhej strane veľmi rád by na to zabudol. Veď pri pohľade na jej plné pery a nádherné oči s iskričkami

sa nedalo myslieť na nejaký odstup. O dva kroky k nej podišiel a Nicole zase o dva ustúpila vzad. Zákerne sa usmial, zjavne pre ňu znamenal akési riziko, ktorému sa hodlala vyhnúť.

Nicole zodvihla bradu a dosť zádrapčivo odvetila: „Je to môj dobrý priateľ, u ktorého nejaký čas žijem. Ja a Gina sme vyrastali v opatere slečny Morganovej, stali sa z nás priateľky a od narodenia jej druhého dieťaťa jej pomáhame, koľko sa len dá.“

„Rozumiem,“ povedal a prehliadol si ju. „Prečo ma teda za vami váš priateľ poslal?“

„Vraj vám mám ukázať dom. Iste by to vedela urobiť ktorákoľvek slúžka, ale zveril tú úlohu mne. Takže,“ ukázala rukou na chodbu, „ak máte čas, môžeme ísť.“

„Času mám dosť,“ pochválil sa a smelo za ňou vykročil.

„Prízemie domu už iste dobre poznáte. Ráno ste našli jedáleň a už ste boli v knižnici, salóne pre návštevy a tiež v Ralphovej pracovni.“ „Videl som aj tanečnú sálu na konci domu, vraj ju lord používa ako občasné cvičisko na šerm.“

„Je to možné, ale dávno nemal protivníka, s ktorým by si ho precvičil.“

„To rád zmením,“ povedal si pre seba a ona sa k nemu podozrievavo obzrela.

Mala akési zlé tušenie, že sa nedíval na obrazy na stenách, lustre a tapety, ale na jej zadok.

Jeremy si všimol jej pohľad a veselo sa opýtal: „Ukážete mi všetky poschodia?“

„Najvrchnejšie je určené pre domácich. Nie je dôvod, aby ste tam chodili, takže ho môžeme vynechať.“

„Vaša izba je tam, pokiaľ viem, priamo nad tou mojou,“ dodal a pobavene sa pousmial.

Otočila sa k nemu a stisla kľučku na akýchsi dverách. Vstal si blízko k nej, oprela sa do dverí a zadívala sa priamo do jeho očí, ktoré blľali čertovskými plamienkami. Nemohla povedať, že by ju to desilo alebo pohoršovalo. Práve naopak, mala chuť doberať si ho a prekárať sa s ním, koľko to len pôjde, a to ju trošku privádzalo do rozpakov.

Pousmiala sa a provokačne povedala: „Dúfam, že vás nebude rušiť, ak budem v izbe večer tancovať.“

„Kým mi nepadne luster na hlavu, dokážem sa s tým zmieriť,“ vrátil jej doberavý tón.

Nicole otvorila dvere a povedala: „Tadiaľto sa ide do miestností pre služobníctvo.“

„Aj to potrebujem vedieť?“

„Je to najkratšia cesta ako sa dostať k stajniam. Chcete ich vidieť?“ „Isteže,“ potvrdil s radosťou a nasledoval ju po dlhej chodbe.

Služky chodili sem a tam, nosili bielizeň, zemiaky do kuchyne či topánky, ktoré bolo treba očistiť od blata. Slečne sa vždy úctivo uklonili a na neho každá mimovoľne žmurkla a zapýrila sa.

Bože, sú tak smiešne, to nevideli chlapa? Pomyslela si a nenápadne sa pozrela na jeho hrdý úsmev.

Odfrkla si a povedala: „Dá sa k nim dostať aj cez dvere na terasu, ale museli by sme obchádzať takmer celý dom. Ak vám nevadí ísť pomedzi spiecky...“ otvorila dvere, za ktorými sa hemžilo množstvo spiepok a dva kohúty. „Ale je možné, že muž z mesta by radšej obchádzal celý dom, ako by mal riskovať, že si zamaže svoje topánky...“

Jeremy sa na ňu trochu urazene pozrel a zašomral: „Sliepky nie sú až taký problém. Aj v uliciach Londýna ich je dosť.“

Jeho nemiestna narážka na ženské pohlavie ju urazila a prudko vykročila cez výbeh pre sliepky ako prvá. Hodlala ho nechať tancovať pomedzi ich výkaly a špinavé seno hoci po špičkách, len aby ho vytrestala za jeho drzý jazyk.

Jeremy sa však nezľakol, smelo vykročil a nehľadiac na to, či stupí do nejakej smradľavej kôpky, ju nasledoval.

„Dočerta, to ho ničím nerozzúrím?“ povedala si sklamente popod nos a pokračovala ďalej.

Nemuseli ísť tadiaľ, bola to jej taktika ako sa mu pomstiť. Ale za čo vlastne? Za jeho príťažlivosť a sebavedomie? Za to, že si ju doberá a stále netuší, či mu smie dôverovať, alebo ju pri prvej príležitosti prezradí Ralphovi?

Nevedela sa v tom vyznať a, odhodlaná skúšať jeho trpezlivosť, otvorila malú ohradu, v ktorej boli husi. Tie sa s gagotom rozbehli na opačnú stranu, rozprestrelí krídla a sipeli od zlosti, že ich niekto vyrušil.

Jeremy spustil plecيا nadol a zakľal: „Doparoma!“

Otočila sa k nemu v strede ohrady a opýtala sa: „Trúfate si?“ „Skutočne je toto skratka?“

„Nepochybujte, za ich ohradou sú stajne,“ potvrdila a pousmiala sa, keď v jeho očiach vybadala des a zlosť.

Netušila, či bol viac vytočený alebo vystrašený, bol červený v tvári, no i tak bez slova vkročil do ohrady medzi husi, ktoré sipeli ešte viac. Zatvoril za sebou bránku, nehodlal pred nimi utekať po celom dvore, a odhodlane sa pozrel na Nicole, ktorá s miernym úsmevom čakala na jeho ďalšie kroky.

Jeremy veľmi rýchlo vykročil, dokonca ju predbehol a jedným očkom sledoval husi, ktoré sa k nemu začali blížiť. Na druhej strane ohrady boli dvierka, ale tie mu boli ukradnuté. Rukou sa chytil ohrady a preskočil ju skôr, ako ho jedna z nich stihla chytiť za nohavice. Nicole len ťažko zadržala smiech a zatlieskala na husi s pokrikom, aby sa vzdialili. Potom si otvorila bránku na druhej strane a pokojne vyšla z ohrady.

„Toto ste mi urobili schválne,“ obvinil ju.

„Nevravte. Prečo by som to robila?“ spýtala sa s provokáciou v hlase.

Jeremy si dal ruky vbok a nahol sa k nej. Nemusel sa skláňať veľmi, bola celkom vysoká, no potreboval, aby dobre počula, čo sa jej chystal povedať.

„Sú iba dve možnosti, slečna Wayetová. Alebo ma nenávidíte a bojíte sa, že by som vaše večerné úteky požaloval lordovi...“ sebavedomo sa usmial. „...alebo sa vám páčim a toto je váš spôsob, ako ma provokovať, aby som vás za vaše vyčíňanie potrestal.“

Nicole nadvihla obočie a odtiahla od neho tvár so slovami: „Dovoľujete si.“

„Skutočne? Zahrávate sa.“

„Tak povedzte na rovinu, pán Peninnngton,“ vyzvala ho a ruky si skrížila na hrudi, „budete žalovať Ralphovi?“

Jeremy sa škodoradostne usmial a zaprel sa rukami do ohrady, čím ju dokonale uväznil medzi ňou a jeho telom. Nicole sa zvýšil tep, ledva lapala po dychu a nervózne prešla očami po jeho perách.

Príťahoval ju, dočerta! Uvedomila si to, keď sa nadýchla a zacítila krásnu vôňu, ktorá ju takmer omámi-